

У давнину на перехресті чотирьох доріг вішали злочинців. Утім, то було колись. У наші дні, якщо злочинець мусить відбути покарання, за вироком справедливого суду присяжних його відряджають до Бодміна. Звісно, якщо суд визнає його винним і якщо власна совість не вб'є його раніше. Так набагато краще. Немов хірургічна операція. Тіло належним чином ховають, хоч і в безіменній могилі. Коли я був малий, усе було зовсім інакше. Пам'ятаю, як ще зеленим хлоп'ям бачив чоловіка, підвішеного на ланцюгах, там, де перетинаються чотири дороги. Його обличчя та тіло були вкриті дьогтем, щоб не розкладалися. Перш ніж чоловіка зняли, він провисів там п'ять тижнів, а я побачив його на четвертому.

Він гойдався на своїй шибениці між небом та землею, чи, як сказав мені кузен Емброуз, поміж раєм та пеклом. Раю він би так ніколи й не дістався, та й пекло, те, яким він його знав, утратив. Емброуз тицьнув у тіло палицею. Як зараз бачу: ось воно колишеться на вітрі, неначе флюгер на іржавому стрижні, нещасне опудало, що колись було чоловіком. Дощ згноїв його штани, а може, й плоть, і вовняні стрічки м'яким папером звисали з його розпухлих кінцівок.

Стояла зима, і якийсь жартівник, проходячи повз, запхав у пошарпану сорочку гілку гостролиста на честь свят. Якимось чином, у семирічному віці, це здалося мені неприпустимо образливим, та я змовчав. Мабуть, Емброуз узяв мене з собою не просто так, імовірно, щоб перевірити мою мужність, подивитися, втечу я чи засміюсь, а чи заплачу.

Будучи моїм опікуном, батьком, братом, радником, і, фактично, всім на світі, він постійно мене перевіряв. Пам'ятаю, ми обійшли шибеницю, і Емброуз усе тицяв та штурхав тіло своєю палицею, а потім зупинився, закурив люльку і поклав руку мені на плече.

— Ось і маєш, Філіпе, — заговорив він, — усіх нас це очікує. Когось на полі битви, когось у ліжку, а когось — як велітиме доля. Від цього не втечеш. Краще вивчити цей урок змалечку. А ось так помирають негідники. Це для нас із тобою урок, що жити слід стримано.

Ми стояли один біля одного, дивилися, як колишеться тіло, ніби прийшли прогулятися на бодмінський ярмарок, а труп насправді був старою Саллі, влучивши в яку можна отримати кокос.

— Бачиш, до чого може призвести пристрасть, — сказав Емброуз. — Це Том Дженкін, простий та чесний чоловік, от тільки випити любив. Дружина була в нього сварлива, та це не привід її вбивати. Якби ми вбивали жінок за їхні язики, усі чоловіки були б убивцями.

Краще б він не називав імені. До цього тіло лишалося чимось неживим, несправжнім. Воно привиджувалося б мені у снах, бездиханне й страхітливе, я це одразу ж зрозумів, із першої миті, як поглянув на шибеницю. А тепер воно пов'язане з реальним чоловіком із водянистими очима, який продавав омарів на міському причалі. Зазвичай у літні місяці він стояв біля сходів, із кошиком за спиною, і розважав дівчур, влаштовуючи вздовж берега химерні крабові перегони. Ще зовсім недавно я бачив його живим.

— Ну, — мовив Емброуз, спостерігаючи за моїм обличчям, — то що ти про нього думаєш?

Я стенив плечима і вдарив ногою підніжжя шибениці. Емброуз не мав знати, як я переймаюся, як мені недобре на серці, як страшно. Він став би мене зневажати. У свої двадцять сім Емброуз був для мене Господом Богом усього Всесвіту і, без сумніву, Господом Богом мого власного

вузького світу, тож головною метою мого життя було бути схожим на нього.

— Коли я бачив Тома востаннє, він був куди веселіший, — відповів я. — Тепер він такий несвіжий, що навряд чи згодиться навіть на наживку для власних омарів.

Емброуз розреготався і смикнув мене за вуха.

— Оце мій хлопець, — сказав він. — Говорить, мов справжній філософ.

А потім додав, із раптовим спалахом розуміння: якщо нудить, сходи туди, за огорожу, та пам'ятай — я цього не бачив.

Він повернувся спиною до шибениці та чотирьох доріг і широким кроком почав спускатися до нової алеї, яку саме наказав прорубати через ліс і яка мала слугувати додатковим під'їздом до будинку. Я зрадив, побачивши, що він пішов, адже до огорожі добігти не встиг. Опісля мені стало краще, хоча зуби ще цокотіли, та й усе тіло добряче трусило. Том Дженкін знову втратив свою справжність, перетворившись на неживу річ, на зразок старого лантуха. Він навіть послужив мішенню для каменя, який я жбурнув. Сповнений відваги, я дивився, чи не заворушиться тіло. Та нічого не сталося. Камінь із глухим звуком влучив у промоклий одяг і відлетів геть. Присоромлений власним учинком, я поквапом рушив до нової алеї, навздогін Емброузові.

Що ж, минуло вже цілих вісімнадцять років, і, здається, я жодного разу про це не згадував. До останніх днів. Дивно, як у хвилини найбільшої скрути розум рветься назад у дитинство. Чомусь мені постійно думається про нещасного Тома, про те, як він висів там у ланцюгах. Я так ніколи й не дізнався його історії, і мало хто нині її пригадає. Він убив свою дружину, так сказав Емброуз. Ось і все. Вона була сварлива, та це не привід для вбивства. Найімовірніше, він дуже любив випити і вбив її, налігавшись. Але як? І якою зброєю? Ножем чи голіруч? Може, Том, хитаючись, повертався з трактиру на причалі тієї зимової ночі і весь палав від любові та жаги. І високі хвилі розбивалися об сходинки, і місяць був саме

вповні, відбиваючись у воді. Хтозна, що за еротичні бажання сповнили його розбурхану уяву, яка несподівана примха?

Він міг навпомацки дістатися свого будинку за церквою, блідий вогкоокий чолов`яга, що смердів омарами, а дружина могла кинутися на нього, бо приніс до будинку свої смердючі чоботи; його мрії враз розсипались, от він і вбив її. Його історія могла звучати й так. Якщо після смерті є ще щось, як нас навчають вірити, то я мушу знайти старого нещасного Тома й розпитати. Ми мріятимемо у чистилищі разом. Він був уже немолодий, десь під шістдесят, а то й більше, мені ж двадцять п`ять. Наші мрії дуже відрізнялися б. Тому повертайся у свій морок, Томе, і лиши мені хоч краплю спокою. Тієї шибениці давно вже немає, і тебе разом із нею. Я кинув у тебе камінь, не відаючи, що роблю. Вибач мені.

Бо на життєвому шляху людині випадає багато чого зазнати, перетерпіти і все-таки жити. Та як саме жити, ось у чому річ. Працюй день у день, і все піде як слід. Я стану мировим суддею, як Емброуз колись, і так само, як він, одного дня увійду до парламенту. Мене шануватимуть так само, як до цього шанували всю мою сім`ю. Давай раду землі, піклуйся про своїх людей. Ніхто ніколи не здогадається про те, який багаж провини я ношу на своїх плечах, як і про те, що кожного дня, під тиском давніх сумнівів, я ставлю собі запитання, на яке не можу відповісти. Чи була Рейчел винною? Може, й про це я дізнаюся там, у чистилищі.

Як м`яко та ніжно звучить її ім`я, коли я його шепочу. Затримується на кінчику язика, підступно й неквапливо, майже як отрута. Переходить із язика на спрагли губи, а з губ назад до серця. А серце ж контролює тіло, так само, як і розум. Чи стану я коли-небудь вільний? Може, в сорок, чи в п`ятдесят років? Чи певна частка мозку лишатиметься слабкою й хворобливою? Крихітна клітина в кровообігу не витримає перегонів зі своїми побратимами на шляху до серця? Може, коли все буде вимовлене й зроблене, я вже не захочу цієї волі. Зараз важко сказати.